

Belöningen för tjänst

”Människosonen kom inte för att bli tjänad, utan för att tjäna och ge sitt liv som lösen för många.”
Markus 10:45

Det var nära slutet på Jesu tjänst. I mer än tre år hade Mästaren kallat sina lärjungar och undervisat dem. De hade kommit att erkänna honom som Messias, arvtagaren till alla Guds löften, den genom vilken det messianska riket skulle upprättas, vilket skulle välsigna alla människosläkten – både de döda och de levande. 1 Mosebok 22:18; Galaterbrevet 3:8

Mästaren hade särskilt försäkrat dem att om de var trogna skulle de få sitta med honom på hans tron (Matteus 19:28). Han hade dock inte berättat för dem att hans rike skulle vara andligt och att de skulle behöva ”förändras” genom den ”första uppståndelsen” innan de kunde få del av det. (1 Korinthierbrevet 15:51,52; Uppenbarelseboken 20:6). Han hade ännu inte klargjort för dem att en hel tidsålder skulle gå innan de skulle få del i riket och riket självt skulle upprättas bland människorna. Men han hade antytt allt detta. Han hade sagt: ”Jag har ännu mycket att säga er, men ni kan inte bära det nu. Men när den, sanningens ande, har kommit, ... skall den förklara för er det som skall komma.” Johannes 16:12,13

Jesus började dock berätta för lärjungarna en del av de nyheter som de behövde veta och uppskatta, så att de inte skulle bli helt överväldigade och

nedslagna. Han berättade för dem att han skulle gå upp till Jerusalem, att han skulle lida mycket och bli dödad. Petrus, som alltid var modig, drog denna gång på sig en hård tillrättavisning. Han försökte korrigera Mästaren. "Aldrig, Herre! sade han. Detta kommer aldrig att hända dig!" Petrus trodde att Jesus var Israels Messias och att han var på väg att upprätta sitt rike. Det var otänkbart för honom att Herren skulle bli dödad. Men Jesus tillrättavisade Petrus och sade: "Gå bakom mig, Satan! Du är en stötesten för mig, för du har inte sinne för det som är Guds, utan för det som är människors." Matteus 16:21-23

I samma lektion inkluderade Jesus också uttalandet att han skulle "uppstå igen på tredje dagen" (Matteus 16:21). Men eftersom lärjungarna inte kunde förstå tanken att Jesus skulle dö, måste även dessa tillagda ord ha verkat som ett "mörkt ord" från Mästaren, som verkade så mystiskt. De kom kanske också ihåg Jesu ord vid ett annat tillfälle: "Om ni inte äter Människosonens kött och dricker hans blod, har ni inget liv i er." (Johannes 6:53). Detta var ett annat svårt uttalande som de inte kunde förstå.

Det fanns många tillfällen då lärjungarna inte kunde förstå innebörden av Mästarens ord; de verkade ofta så olika från vad de hade förväntat sig. Till deras heder hade de tillräcklig tro för att fortsätta följa Jesus, men hur kunde de förstå de ord han talade? Först efter pingsten förstod de fullt ut situationen och vad Jesus hade sagt till dem (Apostlagärningarna 2:1-4). Där började den Helige Ande att förklara den gudomliga ordningen – att Kristi lidande, inklusive hans kroppslemmar, kyrkan, måste komma först

innan rikets härlighet skulle uppenbaras och välsignelserna för världen börja. 1 Petrus 1:11

På höger och vänster sida

Ett annat av evangelierna berättar att Jakobs och Johannes mor kom med dem och framförde deras önskan: "Låt dessa mina två söner sitta, den ene till höger om dig och den andre till vänster, i ditt rike." (Matteus 20:20,21). De trodde att tiden för att dela ut hedersbetygelserna i riket var mycket nära. Vi behöver inte anta att dessa två kära lärjungar sökte positioner närmast Mästaren enbart av ambition. Vi tror snarare att de älskade Herren mycket innerligt och därför trodde att de kunde uppskatta närheten till honom mer än kanske några av de andra lärjungarna. De fick faktiskt komma närmare än majoriteten av de tolv. Vid flera speciella tillfällen tog Herren med sig just Jakob och Johannes, liksom Petrus. De var med honom på det heliga berget, när Jairus dotter väcktes till liv och i Getsemane trädgård. (Matteus 17:1-5; Lukas 8:41,42,49-56; Markus 14:32-34). De var lojala lärjungar som Herren älskade mycket.

Låt oss noga notera Jesu ord. Han förklarade att även om det skulle finnas framträdande platser i hans rike, skulle de inte fördelas av honom själv, utan av Fadern. Han sade: "Att sitta på min högra och vänstra sida är inte min sak att ge, utan det kommer att ges till dem för vilka det är förberett av min Fader." Matteus 20:23

Fadern står som representant för absolut rättvisa och rättfärdighet. Positioner i den himmelska fasen av tusenårsriket, oavsett vilken form de må ha, ska inte ges på grund av ren favoritism, utan baseras på

trofasthet och kvalifikationer, och allt ska ske av nåd. (Efesierbrevet 2:8). Herren Jesus själv kommer att ha den högsta platsen, eftersom han är värdig. "Värdigt är Lammet som har blivit slaktat att ta emot makt och rikedom och vishet och styrka och ära och härlighet och välsignelse." (Uppenbarelsboken 5:12). Fadern har verkligen gett vår Herre ära och stor härlighet och upphöjt honom till sin högra sida. Höjdpunkten i hans rikes härlighet kommer när kyrkan, Kristi kropp, har fullbordats och alla "kallade, utvalda och trogna" har fått den utlovade "livets krona". Uppenbarelsboken 17:14; 2:10

Vilket rike avses

I många århundraden har det rått förvirring bland kristna när det gäller det rike som Messias så ofta nämnde, och som Jesus och apostlarna talade om. Men i början, och under nästan tvåhundra år efter Jesu tid, rådde ingen förvirring. Den tidiga kyrkan förstod mycket väl löftet om att Messias skulle komma en andra gång. Han skulle ta emot kyrkan till härlighet hos sig själv och upprätta Guds rike för att styra världen och underkasta allt Guds vilja; och de visste att detta messianska rike skulle behöva tusen år för att fullborda sitt uppdrag. Johannes 14:2,3; Matteus 25:31; Uppenbarelsboken 20:6

Men så småningom uppstod en teori om att kyrkan på jorden skulle organiseras som Messias rike och erövra världen före Jesu återkomst. Denna obibliska uppfattning förändrade hela kyrkans historia. Man predikade inte längre evangeliet i syfte att kalla och fullkomna en "liten hjord" som skulle ha ett lyssnande öra och ett tacksamt hjärta, för att göra dem redo för rikets ära och härlighet. (Luk. 12:32). Istället förändrades kursen dramatiskt. Därefter var strävan

att gripa den civila makten. Intriger började, falska påståenden framfördes och man strävade efter att få kontroll över kungar och nationer. Förföljelser användes och så mycket som möjligt övertalades och hotades civila härskare, för att kyrkans världsomspännande herravälde skulle kunna etableras.

Under en tid blomstrade dessa strävanden, men sedan början av 1800-talet har tanken på kyrkans herravälde över jorden i stort sett försvunnit. I den förvirring som uppstod har många förlorat all tro på det messianska riket, och få väntar på det vid Kristi återkomst. I förvirring diskuterar vissa ett andligt rike som endast finns i de troendes hjärtan. Andra tror att Kristi rike nu representeras av världens stora regeringar. Men de blir ännu mer förvirrade när de funderar över varför vissa delar av Messias rike har byggt upp stora arméer för att eventuellt kriga mot eller förstöra andra delar av samma rike.

Resultatet av all denna förvirring har blivit att för många som bekänner sig vara kristna verkar Bibelns läror helt enkelt inte vara konsekventa eller logiska. Annars skulle de inse att Jakob, Johannes och de andra apostlarna inte kunde sitta på "tolv troner" utan att det fanns ett regerande rike. (Matteus 19:28). De skulle också inse att riket ännu måste vara framtida, i harmoni med Herrens bön: "Ditt rike komme. Ske din vilja på jorden som i himlen." (Matteus 6:10). När vi försöker lära oss mer om Guds frälsningsplan måste vi studera Bibeln med vördnad och "undersöka skrifterna" dagligen. (Johannes 5:39; Apostlagärningarna 17:11). Genom att göra detta kommer vi att få stora välsignelser och inse att Messias härliga rike, även om det ännu inte

är upprättat på jorden, är "nära, ja, vid dörren".
Matteus 24:33

"Är ni i stånd"

Till de två kära lärjungarna och deras mor, som bad om platser nära Mästaren i riket, gjorde Jesus klart att varje position i det himmelska riket krävde att vissa villkor uppfylldes. Det räckte inte att de hade kallats till lärjungar. Det räckte inte att de hade överlämnat allt för att följa Herren, att de hade varit med honom, lärt sig hans läror och godkänt dem. Det måste finnas något mer, annars skulle de kanske inte kunna komma in i riket andliga fas.

Mästaren förklarade dessa villkor genom att säga: "Kan ni dricka den kalk som jag ska dricka och döpas med det dop som jag döps med?" (Matteus 20:22). Vad menade han? Vad var betydelsen av "kalken" och "dopet" som Jesus hänvisade till, som han sa inte bara gällde honom själv utan också dem som skulle bli hans trogna följare?

Vi svarar att Jesu "bägare" var den som han hänvisade till på ett annat ställe när han sade: "Ska jag inte dricka den bägare som min Fader har gett mig?" (Joh. 18:11). I den gudomliga ordningen hade Gud redan bestämt att den som skulle anförtrons det messianska rikets härlighet, ära och makt för att välsigna världen, först måste visa sig trogen och värdig denna ära och härlighet. I Jesu fall innebar kalken alla de erfarenheter av tjänande, vanära, skam, uppoffring och lidande som han troget uthärdade under de tre och ett halvt år som hans jordiska tjänst varade, och som han fullbordade på Golgata när han ropade: "Det är fullbordat." Joh 19:30

Som Kristi lärjungar måste vi följa det exempel han gav oss när vi går igenom liknande erfarenheter som han gjorde. Vi kommer bara att lyckas uppnå medarvsrätt med Mästaren i hans rikes härlighet, ära och makt om vi först visar lojalitet och trofasthet när det gäller lidande, uppoffring och tjänande, när vi vandrar i hans fotspår. Romarbrevet 8:17; 2 Timoteusbrevet 2:11,12

När Jesus talade om "det dop som jag döps med" syftade han på sitt dop till en uppoffrande död. Han talade om detta igen en kort tid senare och sade: "Jag har ett dop att genomgå, och vilken tvångsförhållning jag befinner mig i tills det är fullbordat!" (Lukas 12:50). Mästarens vattenbaptism i början av hans tjänst var bara en symbol för hans sanna baptism. Att han gick ner i vattnet, begravdes i det och steg upp ur det representerade hans nedstigning i offerdöden och hans uppståndelse därifrån. Hans verkliga baptism i döden pågick i tre och ett halvt år, från Jordan till Golgata. När han ropade på korset: "Det är fullbordat", menade han att hans dop till döden var fullbordat. Han uppväcktes ur det dödsdopet på den tredje dagen av Faderns mäktiga kraft, till sin högra sida, en position som han alltid kommer att inneha. Efesierbrevet 1:19-22; Kolosserbrevet 3:1; Hebreerbrevet 1:1-3

Detta var Jesu dop. Det innebar att han fullständigt avstod från alla jordiska rättigheter. Nu frågade han sina kära lärjungar om de var redo och villiga att följa honom i denna utsträckning – att dela hans kopp av tjänande, uppoffring och lidande, och hans dop i döden (Romarbrevet 6:3-5). Endast genom att troget följa honom kunde de hoppas på att få del i hans himmelska rike. Samma princip gäller alla Jesu

efterföljare. Det är upp till var och en av oss att besluta om vi vill dricka av hans kalk och om vi vill dela hans dop till döden. Endast de ödmjuka och självuppoftande kommer att kunna eller vilja gå in i en sådan upplevelse.

När vi tillämpar det ovanstående på de åsikter om riket som så många har, kan vi med rätta ställa dessa frågor. Hur kan dessa åsikter tillämpas på de olika riken på jorden? Är det nödvändigt för jordens ledare att ta del av Kristi lidande och offer till döds innan de kan regera? Är det genom stora svårigheter som man blir medlem i de jordiska institutioner som kallas Kristi kyrka? Krävs det självförnekelse för att komma in i dessa? Är alla som är medlemmar i dem "begravda" med Kristus i dopet – i hans död? Delar de alla hans lidanden? Säkert inte! Endast en rätt uppfattning om det himmelska riket passar in i dessa olika uttalanden. Vi måste inse att det är "den dyrbara pärlan" att erhålla, för vilken allt annat måste offras. Matteus 13:46

"Vi kan"

I berättelsen om denna händelse svarade lärjungarna Jesus: "Vi kan", det vill säga, de var villiga att dricka ur Mästarens kalk och ta del av hans dop. (Matteus 20:22). De visste inte riktigt vad allt detta innebar, men de var kapabla och villiga att göra allt som Jesus befälde. Så måste det vara med alla som, liksom dessa trogna lärjungar, ska vara "mer än segrare" och dela med Frälsaren i den härlighet, ära och odödlighet som utlovats hans "kroppss" medlemmar, kyrkan. Romarbrevet 8:37; 2:7; 1 Korintierbrevet 12:27

I den berättelse som vi behandlar svarade Jesus sina lärjungar: "Ni skall dricka av min kalk och döpas med den dop som jag döps med." (Matteus 20:23). Villighet från deras sida är allt som Herren rimligen kan kräva av sina lärjungar. Ingen av oss har den kraft och förmåga som Jesus hade. Vi är syndare av naturen. Han var "helig, oskyldig, ren, skild från syndare" (Hebreerbrevet 7:26). Vi kan därför bara åta oss att göra det rätta. Herren måste ta oss under sin vård och in i sin skola av lidande och erfarenhet. Han kommer då att ge oss de lärdomar som behövs för att bevisa vår lojalitet och trofasthet, till och med till döds. Hur nådigt är det inte att Gud, på grund av vår svaghet som medlemmar av det fallna släktet, har gett oss en "barmhärtig och trofast överstepräst" i Frälsaren (Hebreerbrevet 2:17). Det är alltså endast genom Jesus som vi kan hoppas på att nå himmelriket.

Huvudtjänare – mest ärad

De andra apostlarna var indignerade över att Jakob och Johannes, tillsammans med sin mor, hade framfört en sådan begäran (Matteus 20:24). Men händelsen gav Jesus tillfälle att lägga fram riktlinjer som måste styra vad som utgör storhet i Messias rike (). Den som tjänar andra mest, med ödmjukhet och kärlek, visar därmed Gud att han är mer lämpad för en högre position. (Galaterbrevet 5:13). Detta skiljer sig, som Jesus säger, från det vanliga förfarandet, där herravälde vanligtvis inte innebär att tjäna andra, utan att bli tjänad. Lukas 22:25,26

Regeln i riket kommer att vara att den som tjänar mest kommer att ha den högsta äran. Jesus själv är framför allt en tjänare över alla andra. Därför är hans position den högsta i riket genom gudomlig

utnämning, och andra kommer att rangordnas efter honom i proportion till hur mycket de har hans anda av kärlek, tjänande, lydnad och lojalitet. Till sina följare sade Mästaren: "Den som vill tjäna mig måste följa mig, för mina tjänare måste vara där jag är. Och Fadern kommer att ära alla som tjänar mig." Johannes 12:26